

Nisveta Kantardžić

SEDAM PJESAMA

TI SI UVIJEK SAMNOM

Kakva je to sila što nas
Vječno spaja?
Gdje se tajna krije,
Kad pupčana veza nije?
To je neka jača vrpca,
Koju samo majka veže
Oko svoga srca.

I kad drugom svijetu pripada
Daleko od obzorja,
U tišini,
Koju narušava samotni
Mjesečev dah
Spaja nas neka metaforička
Veza

Gladam sliku najdražeg lika
I pješčan ssat
Kako ga zaustaviti?
U njemu pijeska sve manje.
Svako zrno sekunda,
Suza, život.
Juri, kao da ga neko tjera.
Čaša ostade prazna
Život se ispraznio
Jedna suza iz oka kanu
U njoj sva sjećanja,
Kao na dlanu.

Plovim kao brod bez sidra,
Bez njene tople ruke.
Brojim trenutke prošlosti.
Nikad me ne napuštaju
Davno prošli,
Prisutni zauvijek

KAD BI ŽIVOT FENIKS BIO

U svojoj tmuši
kad zgasne dnevni sjaj,
kad dušu neće
da pomiluje san
poteku misli kao
rijeka.
Jedna drugu stižu,
svaka teži svom
prestihu.
Dok se one sustižu
jesen saće svoda
zatvara,
zeleno lišće,
žutim pokriva,
nada mnom sklapa
Svoja pjenasta krila.

Sve teže tabanam
po staroj kaldrmi,
do Kamenog spavača
duša srce vodi.
Zažalih,
što nisam Feniks,
da izgrorim,
pa neka me nema,
znajući da ću se
ponovo
roditi iz pepela.

NEDOKUČIVA NADA

U ranu zoru
Pogledam u nebo
i vidim dugu punu
obećanja
blistavo prelazeći

s jednog kraja
na drugi,
oblacima prevučenog
svoda života.
Trenutak kasnije
izbljedi,
nestade duga.

Nebo natušteno
odriče,
da se ikad na njemu
vidjelo
to milostivo
znamenje nade,
lažnog idola,
slijepog,
beskrvnog i
Kamenog srca.

STRPLJIVOST

Sve što na ovom svijetu
vrijedi čuvati, t

ek kroz vatru
koja me čisti
i opasnost
koja me snaži,
mogu postići

Lutam, padam,
postajem kratkih nogu,
a onda pažljivije koračam.

VJERUJEM

Svoje postojanje
mjerim Tvojom prisutnošću,
koju odsutnost ne poništava.

U spoj
nade i sunca
vjerujem,
koja ublažuje
najgore krajnosti
jer ovaj život
nije sve,

ni početak, ni
kraj.

Ti prodiraš
u srce moćno
koje čuda stvara,
u izvor duševnih
revolucija
i razumiješ
moje misli.

Uprkos strogosti
Tvoje su ruke
pune plemenitosti.
Od svoje sudbine
neću bježati,
s Tobom ću
samoću pobijediti.

ZALAZAK SUNCA

Uprkos nadanju nestalnog gosta,
ljudskog života, d
uboko u sebi gubim svaku
srčanost.
Osjećam napuštenost
u trenutku spajanja
sumraka sa tminom,
kad preko pustog polja
u istom trenu
ledeni januarski vjetar nosi,
tužnu pjesmu prohujaloj zimi,
i predznake
dolaska proljeća.

Smrznute ptice ne shvataju
vihor,
pred kojim cvrkuću,
kao što ni moja duša
nije u stanju

da na dnu svoga bola,
osjeti dolazak praskozorja,
nove sreće,
kojoj vrha na zemlji nema,
uživanja napitka,
zagrabljenog iz voda,
koje teku,
samo,
u blaženstvu duše.

DAR OTRGNUT OD VJEČNOSTI

Sve počasti koje činimo,
u trenucima tegobe
malene su u odnosu
na nagradu
a kojom težimo,
da nađemo svoju dušu,
voj duh, s
voju božansku snagu
u slobodi i
dostojanstvu.

U meni i u tebi postoji
duhovna snaga,
hrabrost i energija,
kao i odgovornosti,
nikad ne upotrebljene
za života na zemlji

A život nije
svakodnevno umiranje,
besciljni kraj,
niti,
“Zemlja si bio
i zemlja ćeš biti”,
nego dar otrgnut od vječnosti,
poklonjen kao nagrada
dostojna naš
ciljeva i vrhova.